

[Ole Vig Jensen]

der hører jo andet og mere med end blot lige at forbedre uddannelsesstøtten. Vi skal have lavet meget andet, og i den udstrækning, hvor hr. Tinning er klar til det, kan jeg sige, at det er vi faktisk også i det radikale venstre, så kom bare an.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Først skal jeg da sige tak til hr. Ole Vig Jensen, fordi vi nu altså kan enes om og vi har fået et tilsagn om, at de radikale vil være med til at holde et forlig omkring lære- og praktikpladsredegørelsen. Vi ønsker også den redegørelse jo før jo bedre, så vi får mulighed for at se regeringens udspil og konkrete forslag.

Så skal jeg sige til hr. Ole Vig Jensen, at det er da ikke på nogen måde udtryk for surhed. Det er udtryk for en utålmodighed på de unges vegne. Det er faktisk anstrengende, trættende, belastende også at lytte til en sådan debat som i dag. Det må hr. Ole Vig Jensen også indrømme. Hvis man som ung hørte den, kunne man spørge: hvad er det så af konkrete tilbud, de kommer og vil give mig? Jeg kan godt forstå, at man bliver utålmodig, og at man bliver noget træt i ansigtet, for hvor er de konkrete forslag? De er der ikke. De store ord og falbelader er der, og hele det ideologiske felttog ruller af sted, men der er ikke rigtig plads i den snak til konkrete forslag. Det synes jeg er lidt nødvendigt.

Jeg er da ganske enig med hr. Ole Vig Jensen i snakken om, at vi må have udvidet uddannelsesbegrebet. Smukt. Jeg er enig, men vi skal altså have omsat disse ting i nogle konkrete forslag. Det er bare det, jeg efterlyser. Det er derudaf, min utålmodighed på de unges vegne udspringer.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Det er et meget legalt standpunkt, og jeg kan kun prise fru Helle Degn for det. Jeg deler opfattelsen i øvrigt. Men jeg må måske nok så igen have lov til at minde om, når det gælder utålmodighed, at det dagsordensforslag, som vi jo vedtog, hvis jeg erindrer rigtigt, uden socialdemokratisk medvirken, pålægger jo regeringen inden 1. marts 1983 at

fremlægge forslag til en samlet og forstærket indsats for de unge. Jeg mener faktisk, det er sjældent, en regering har fået så kort frist til at fremlægge et så omfattende materiale som det, der nu er lagt op til med denne dagsorden. Hvis jeg husker ret – for nu at gøre det færdig – var den dagsorden, som socialdemokratiet arbejdede med ved den lejlighed, ikke engang så stram, at den satte den 1. marts 1983, men blot denne folketingssamling som sidste frist for at fremlægge forslag.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Af hensyn til det korrekte referat i forbindelse med den debat, vi havde på SFs foranledning, skal jeg her sige, at når vi ikke støttede det radikale forslag til dagsorden, var det, fordi vi ønskede en konkret stillingtagen til et konkret udspil i forbindelse med ungdomsgarantien. Vi erklærede ved den lejlighed, at når man ikke stemte for det forslag, ville socialdemokratiet fremlægge et sådant forslag, selv få det debatteret i folketinget. Det vil vi gøre, og det vil vi gøre inden udgangen af denne måned, fordi vi, som fru Helle Degn så udmærket har gjort opmærksom på det, mangler konkrete initiativer fra regeringen.

Tinning (VS):

Jeg skal forsøge at fastholde glæden og optimismen – selv om det kan være lidt svært, ikke mindst når hr. Ole Vig Jensen forsøger at forklare mig og alle mulige andre om VS' praksis. Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at man kan lære noget uden at blive undervist. Selvfølgelig lige så rigtigt, at bare fordi man ikke bliver undervist, er der jo ingen, der garanterer, at man lærer noget imens. Jeg har forstået på det hele, at hr. Ole Vig Jensen ikke har lært meget om VS og parlamentarisk ansvar, så jeg vil godt ganske kort undervise i det.

Det hænger sådan sammen. Det, vi lægger vægt på, er politisk ansvar over for brede befolkningsgrupper, over for vores vælgere. Tit hænger det sådan sammen, at vi samtidig også kan påtage os et parlamentarisk ansvar, og så siger vi, det gør vi så gerne. Endnu hyppigere sker der så det, at vi ikke kan komme til det. Så siger vi, at vi vil ikke være